

Predikan i Kyrkhults kyrka 2010 av Tobias Bäckström

Söndagen före domsöndagen.

”Vaksamhet och väntan”

Jes 51:4-6

2 Kor 13:5-9

Luk 12:35-40

”Fäst upp era kläder” uppmanar Jesus oss. Det är en bild som inte är alldeles självklar idag. Men bar man långa löst hängande klädnader så var det inte så praktiskt när man skulle arbeta eller ut och resa. Innan man skulle göra det så fästa man alltså upp sina kläder. Man band upp manteln så att den inte hängde runt anklarna, så att det blev lättare att röra sig. Innebörden är alltså man ska hålla sig resklar, se till att man är lättrörlig.

En annan bild kan kanske tjäna oss bättre idag. Folk som bor i jordbävningsdrabbade områden har ofta en packad resväska i garderoben. Där finns en uppsättning kläder, pengar och pass, tandborste och annat av det nödvändigaste. Skulle jordbävningen komma kan man vara ute ur huset med allt man behöver på några minuter. Man är ständigt resklar.

Det betyder inte att man är sysslolös. Man lever sitt liv i vardagen som alla andra. Skulle man besöka deras hem ser man ingen större skillnad. Man arbetar, sover och äter och sköter vardagens alla sysslor.

Men den där resväskan i garderoben är avgörande. Den tjänar som en påminnelse om att man ständigt måste vara beredd att hastigt bryta upp. När jordbävningen kommer går inte att förutse, det kan ske nästa dag eller om hundra år. I sitt inre är man ständigt resklar.

Är vi då ständigt resklara? Har vi i sinnet en resväska i garderoben? Den kanske finns där, men blivit helt bortglömd? Eller så är innehållet förbrukat. En sådan beredskapsväska behöver ju gås igenom med jämna mellanrum och innehållet kompletteras och uppdateras. På samma sätt behöver vi återkomma till frågan om Jesu återkomst, vi behöver påminnas om att tiden är begränsad, den har inte bara en början utan också ett slut.

Att Jesus kommer som en tjuv om natten ska vi inte tolka som ett hot, Gud är ingen tjuv. Men han kommer oväntat, när vi minst anar det. Och när vi ser den stora floran av förutsägelser när Jesus ska komma tillbaka, så förstår vi varför han inskräpte att den dagen och stunden vet ingen. Trots detta så har ju folk spekulerat över när de ska ske i alla tider.

Och poängen är ju att vi ska vara ständigt beredda, då är det ingen mening att vi fick veta ett specifikt datum.

Hur är det med vår inre beredskap? När det sker en yttre katastrof så vaknar samhället till. Om det händer en brandkatastrof så rycker brandmyndigheter ut och inspekterar alla offentliga byggnader. Brandsläckare köps in och nödutgångar kontrolleras. Personal blir övade i brandsläckning.

Men efter några år så börjar beredskapen återigen att sjunka och sakta närmar sig den nivå som rådde innan den stora branden bröt ut. När tiden går och inget händer så slappnar man av och blir allt mer sömning.

Jag har en känsla av att Kyrkan är sömnigare än någonsin när det gäller att vaka inför Kristi återkomst. Det har gått så många år och inget händer ju, så vi kan nog utan någon risk sänka garden. Följaktligen så är det inte många som talar om Kristi återkomst, det som annars präglade allt kristet liv i fornkyrkan. Numera så nämns det knappt ens på teologiska seminarier, och jag är rädd att många har slutat tro på det.

Nu är det inte första gången som beredskapen inför detta ha sjunkit. Kyrkans förfall är ingen rak sluttande linje genom historien utan det har allt gått lite upp och ner, genom olika tider. Och det som har fått kyrkans folk att höja beredskapen är ofta katastrofer av olika slag. Digerdöden är kanske den mest omfattande som drev människor till Gud och kyrkan. Precis som brandkatastrofer så har sådana händelser den effekten att beredskapen höjs.

Nu tror jag inte att Gud sänder eller orsakar sådana här katastrofer men när de väl inträffar så kan han använda sig av dem för sina syften.

Men låt oss ändå vara som den här tjänare som Jesus beskriver. Som håller en hög beredskap oavsett vad som inträffar. Som vakar med brinnande lampor så att det inte blir en överraskning för oss när Kristus kommer tillbaka.

Det är ingen tjuv som tjänaren sitter uppe och väntar på, nej, han väntar på sin älskade Herre, att han skall komma hem. Och vad kommer hans herre från? Jo, från ett bröllop! Är det inte slående att så fort Jesus talar om de yttersta tiderna så återkommer detta med bröllop. Det är ett bröllop som väntar oss, och det är vi som är bruden.

Vad händer då när hans Herre kommer hem och hittar tjänaren vaken och beredd? Jo, då händer något märkligt. Han låter tjänaren lägga sig till bords och själv fäster han upp sina kläder och betjänar honom. Ett underligt agerande av en herre.

Kristus kommer att återgälda oss och göra för oss, det vi har gjort för honom. Vår relation till honom är inte den vanlige tjänarens och herrens. Han är vår Herre, men en herre som betjänar oss.

Och som så ofta i kyrkans värld är det som ska komma redan verkligt här och nu. Vi väntar ju på att Jesus skall komma tillbaka, samtidigt har vi löftet att han ska vara hos oss alla dagar till tidens slut. Han är redan hos oss. Det paradoxala är att vår väntan på honom är en väntan med honom!

Vi får här ett löfte att han ska betjäna oss, men det är också en verklighet här och nu. Nu är det du som är tjänaren som bjuds in att lägga dig till bords och bli betjänad. Jesus själv vill ge dig att äta av livets bröd och välsignelsens kalk i väntan på hans återkomst.